

HET HART VAN OBERON

joppe

HET HART VAN OBERON

DEEL 2

MARCEL VAN SCHAIK

Joppe
Het Hart van Oberon

Eerder verschenen in deze serie:

Het Elfde Rijk, 2016

Auteur: Marcel van Schaik

Omslagontwerp: Pieter de Jong

Druk: Brave New Books

ISBN: 9789402164466

NUR: 280

www.ikbenjoppe.nl

Instagram @ikbenjoppe

Copyrights © 2018, Marcel van Schaik.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Marja

Ik heb geen woorden voor mijn dankbaarheid
Je bent FANTASTISCH!
Vanaf nu is Joppe ook een beetje van jou

&

Voor Raemon

Bedankt voor je inzet, tijd & tips.
Dankzij je feedback ging ik er pas echt in geloven

vergeet me niet

Bokkelswald lag nog gehuld in stilte. De nacht was voorbij maar het beloofde weer een mooie zomerdag te worden. Het allereerste straalje zonlicht prikte door een halfopen raam naar binnen en belandde op een overvol bureau. Het schoof langzaam langs een tekening van een gevaarlijke Veelvraat, een verdwaalde sok met een blauwe robot erop en een stapel dvd's over ruimtereizen. Het passeerde plakkerige colavlekken en oude chipskruimels voor het overstapte naar het bed naast het bureau. Het licht verplaatste zich heel langzaam richting een jongen die op zijn rug lag te slapen. Een zacht snurkend geluid vulde de nu al warme kamer. Zijn lange haren zaten vastgeplakt op een bezwete neus vol zomersproeten.

Er vlogen grote witte Draken door zijn dromen die in een verhit gevecht waren beland. Af en toe schoot er ineens een arm de lucht in en mompelde hij wazige termen als, 'Ik ben de Fantast, dus kijk maar uit,' en 'Pas op Bast, achter je!'

Nadat Joppe de Draak eindelijk had verslagen, wilde hij zich net nog eens omdraaien toen het zonlicht midden in zijn gezicht scheen en zijn jeukende neus hem wekte. Hij opende zijn ogen en keek suf naar de bron van al dat licht. Omdat hij geen zin had om op te staan, draaide hij snel half mopperend op zijn zij, weg van de lichtbron. Na een half uurtje was hij klaarwakker door al dat licht en werd het tijd om op te staan. De spannende droom was helaas verdwenen dus hij had geen excuus meer om te blijven liggen. Naar school hoefde hij gelukkig niet omdat de vakantie net was begonnen.

Zes lange weken van vrijheid, wat een zalig idee was dat. Joppe zat op de rand van zijn bed, rekte zich nog eens goed uit en keek zijn kamer rond.

Joppe besepte ineens waarom zijn moeder gisteravond zo ontzettend boos was geworden. Ze was hem welterusten komen zeggen en volledig buiten zinnen geraakt omdat het een enorme rommel was op zijn kamer. Joppe had het onzin gevonden en was behoorlijk tegen zijn moeder ingegaan. De twee waren in een verhitte discussie beland, iets wat vaker gebeurde tegenwoordig. Joppe was snel boos op zijn moeder, om de kleinste dingetjes. Of het nou ging om opruimen, de afwas doen, twee minuten te laat thuiskomen of een bepaalde blik die zijn moeder hem gaf, alles was een reden tot irritatie en ruzie. Joppe vond het vervelend maar had niet het idee dat hij er wat aan kon doen. Het gevoel van woede en irritatie overviel hem meestal. Nu hij zag hoe zijn kamer eruitzag had hij wel een beetje spijt van de avond ervoor. Ze had gelijk, het was een beestachtige zooi en hij moest echt opruimen. Er lag overal kleding op de vloer, zijn bureau lag vol met pennen, snoep, dvd's en tekeningen die hij gemaakt had. Over zijn rode bureaustoel hing zoveel kleding dat hij de

kleur ervan niet meer kon ontdekken. Joppe besloot maar wat op te gaan ruimen en kwam al snel allerlei verborgen schatten tegen.

Onder de rommel op zijn bureau lag een foto van Joppe en zijn twee beste vrienden, Maandauw en Bast. Hij had de twee Elfren vorig jaar ontmoet toen hij in het Elfde Rijk terecht was gekomen. Een wereld vol bijzondere wezens, magische gebeurtenissen en gevaarlijke vijanden zoals Blinkers. Hij had het moeten opnemen tegen de gevaarlijke Zwarthoorn, een gedaanteveranderaar. Joppe versloeg Zwarthoorn met de Fantastische mistdieren die hij kon creëren. Dankzij deze gave kon hij niet alleen mistige dieren maken maar hij kon zichzelf ook zo klein maken als een luciferhoutje, het formaat van zijn Elfrenvrienden. Joppe had het alleen nooit zonder de hulp van Maandauw en Bast voor elkaar kunnen krijgen. Ze hadden hem daarnaast ook nog eens geholpen om weer thuis te komen en waren onafscheidelijk geworden.

Twee bleke gezichtjes met fel witte haren keken hem aan op de foto. Ze zagen er natuurlijk anders uit dan de inwoners van het kleine Bokkelswald, maar konden prima doorgaan voor 'mens'.

Maandauw en Bast waren een paar weken geleden met hem meegekomen vanuit het Elfde Rijk. Joppe had ze in zijn zak meegesmokkeld naar zijn kamer en hen daar pas groter gemaakt met zijn Fantast krachten. Daar was hij behoorlijk goed in geworden.

Voor Maandauw was het een vreselijke ervaring; zo groot zijn als een mens zorgde bij haar voor duizelingen en het duurde even voor ze gewend was. Bast niet, die vond het allemaal geweldig.

Ze hadden die dag afgesproken een rondje Bokkelswald te doen. Omdat ze beide een beetje vreemd gekleed waren voor de mensenwereld, met de aparte glitterstofjes en blote voeten, had Joppe hen kleding en schoenen gegeven. Bast stond het prima. De spijkerbroek met het witte T-shirt stonden hem te gek. Maandauw zag er wat ongelukkiger uit in haar te grote spijkerbroek en zwart shirt met een tekening van een vliegend paard erop. Ze zag eruit alsof ze in een rockband zat. Joppe had toen meteen een foto gemaakt waar ze alle drie opstonden. Het woord 'selfie' had hij maar niet gebruikt omdat de uitleg hiervan veel te veel tijd in beslag zou nemen. Bast wilde al dat soort feitjes tot in de puntjes weten. Dat was natuurlijk ook het geval met zijn mobiel. Volgens Bast was het toverkunst en moest hij er per se ook eentje hebben voor in het Elfde Rijk waar hij vandaan kwam. Dat was helemaal geen optie, want het Elfde Rijk deed niet aan telefoons en Wifi. Samen waren ze Bokkelswald rondgelopen en Joppe had de dag van zijn leven gehad. Ze hadden koffiebroodjes gehaald bij Joppes favoriete bakkersvrouw Sylvia. Die wilde alles weten van de nieuwe vreemdelingen in het dorp en Joppe had behoorlijk zijn best moeten doen om haar scherpe vragen met vage antwoorden te ontwijken.

Daarna hadden ze stenen staan gooien in het minislootje dat door het dorp heen liep om vervolgens met zijn drieën op hun rug in het hoge gras te gaan liggen kletsen over auto's, supermarkten, internet en over schoenen, want dat was het favoriete onderwerp van Maandauw. In het Elfde Rijk bestonden geen schoenen, althans, Joppe had er nog nooit iemand op zien lopen. Toen Maandauw de oude witte gypsen van Joppe voor het eerst aandeed, liep ze als een kat

met sokjes aan. Ze nam hoge stappen en leek te genieten van deze vreemde voorwerpen. Ze had het er vaak over die dag.

‘Ik loop op schoenen door het gras en ik voel er helemaal niets van, hoe bizar is dat?’

Joppe genoot enorm van het samenzijn. Nu hij de foto weer zag kwamen er allemaal warme gevoelens naar boven.

Na deze korte dagdroom ging Joppe snel verder met opruimen, hij had geen zin om er de hele dag mee bezig te zijn. Na een uurtje was de kamer redelijk schoon. Zijn bureau was opgeruimd, de rode stoel leeg en de vloer kaal. Het enige wat hij nog zag liggen was een boek dat half onder zijn bed verstopt was. Hij trok hem onder het stoffige bed vandaan.

‘De vergeten vallei.’

Dat was het boek dat hij ‘geleend’ had van Elder toen hij voor het eerst in het Elfde Rijk was beland. Het had toen een vreemde aantrekkingskracht op Joppe en het leek ook elke keer terug te komen in zijn leven. Hij zag het voor het eerst toen hij bij de buurkinderen Beer en Bess op de boerderij was. Bess zat erin te lezen en Joppe had naar de mooie voorkant zitten kijken. Vervolgens zag hij het weer toen hij bij Elder in de Oude Beuk was. Hetzelfde donkerrode boek maar met een andere tekening op de voorkant. Joppe had het zonder te vragen in zijn tas gestopt. Dit wilde hij helemaal niet maar op een of andere manier deden zijn handen gewoon waar ze zin in hadden. Heel apart natuurlijk maar dat gebeurde wel vaker in het Elfde Rijk, aparte dingen. Uiteindelijk wist Elder dat Joppe het boek had gepakt en vertelde hem dat hij het houden mocht. Beter nog, hij moest het maar gaan lezen, het zou nog weleens belangrijke informatie kunnen bevatten. Hij had het boek dus al tijden, maar was het een beetje vergeten en was er nog niet aan toe

gekomen om het te lezen. Als hij het nog wilde lezen dan moest hij snel zijn. Morgen zou hij vier weken lang op 'vakantie' gaan in het Elfde Rijk.

Hij had het allemaal met Elder geregeld.

Zijn moeder had ook vakantie en die zou het natuurlijk zeer opvallend vinden als Joppe vier weken weg zou gaan naar een vreemde bestemming in het bos. Het was dus niet handig als ze daar vragen over zou gaan stellen. Daarom had Elder het Vergeet Me Niet Drankje gebrouwen voor Joppe. Het drankje zorgde ervoor dat zijn moeder een droomversie van Joppe zou zien verschijnen. Ze zou hem kunnen zien, horen en voelen terwijl Joppe er helemaal niet was. De droomversie zou zo sterk zijn dat ze gewoon gesprekken kon voeren met Joppe. Verder had het geen invloed op haar, alleen als ze Joppe nodig had of als ze bijvoorbeeld samen zouden eten dan zou ze hem ook zien. Het zou wel voor altijd in haar bloed blijven zitten, dus altijd als Joppe afwezig zou zijn voor langere tijd, deed het drankje zijn werk. Helemaal veilig, dat had Elder beloofd.

Joppe ging haar vanavond het drankje toedienen en zag er een beetje tegenop. Het voelde verkeerd om haar zo te bedriegen en er was dan ook maar één reden waarom hij dit deed. Elder had beloofd hem te leren omgaan met zijn Fantast. Maar belangrijker nog, hij zou Joppe alles leren over het Elfde Rijk. Dat vond hij natuurlijk hartstikke spannend. Morgenvroeg zou hij door Bast en Reus opgehaald worden en aangezien hij nu nog tijd had, begon Joppe snel met lezen voor hij het morgen terug zou geven aan Elder.

Joppe ging aan zijn opgeruimde bureau zitten, sloeg het boek open en begon te lezen.

Hoofdstuk 1; De geschiedenis van de Fantasten.

Hij las het hoofdstuk in noodvaart door want het kwam hem best bekend voor allemaal.

De Fantasten konden levensechte mistige vormen laten verschijnen. Het konden dieren zijn, nimfen, gnomen of zelfs reuzen. Deze dienden als schild of zelfs als wapen bij gevaarlijke gebeurtenissen. De Fantasten konden deze witte mistige schilden vormen zoals ze wilden.

Joppe deed het zelf met vloeiende handgebaren zodat de mist grote vormen kon aannemen zoals de gigantische Draak die de Blinker Zwarthoorn verslagen had.

Er stond ook iets in over de herkomst van de Fantasten. Blijkbaar was er ooit een gevaarlijke vrouw, genaamd; Valeriana Vaal geweest, die met haar wreedheid een schaduw wierp over het Elfde Rijk. De Elfren konden niet toveren en moesten vertrouwen op hun Maankrachten, maar dit bleek niet voldoende. Ze konden haar niet verslaan. Uiteindelijk maakten de Ouderlingen een moeilijke keus. Ze zochten kinderen op uit de mensenwereld die sterk in contact stonden met hun fantasie en deze werden in Fantasten veranderd met een zelf gebrouwen drank. Dit was nog nooit eerder geprobeerd maar het werkte. Deze Fantasten hebben samen met hun Loyalen gezorgd dat de wrede vrouw verslagen werd. Zij werd gevangen genomen in Het Wilgenbos.

Deze nieuwe Fantasten zouden hun krachten maar voor korte duur kunnen gebruiken was het plan. Het liep echter anders. Blijkbaar was het brouwsel vermengd geraakt met het DNA van de mensenkinderen. Zij bleven Fantasten en hun kinderen en de kinderen van hun kinderen ook. Zo werd de bloedlijn der Fantasten doorgegeven. Maar na vele honderden

jaren raakten de Fantasten uitgestorven. Het brouwsel wat in hun DNA zat, raakte in vergetelheid en het Nevelrijk vergat de Fantasten volledig.

Joppe had zijn adem ingehouden tijdens het lezen van het laatste stuk.

‘Daar klopt niets van, ik ben er toch, ik ben toch een Fantast, hoe bedoelen ze, uitgestorven, wat een onzin zeg’, zei Joppe zo fel dat hij bijna ontplofte en begon daarom stampvoetend rondjes door zijn kamer te lopen. Na een paar minuten was hij uitgeraasd en ging meteen verder met Hoofdstuk 2; De Loyalen. Hier keek hij echt naar uit omdat het super mysterieus klonk. Echter voor hij kon beginnen aan de eerste zin riep zijn moeder van onderaan de trap. Hij sloeg het boek zuchtend dicht en beantwoordde haar met een geïrriteerde ‘Jaha, ik kom zo.’

Joppe was de rest van de dag druk met een uitje naar Slommerdam voor de wekelijkse boodschappen. Tot Joppes vreugde was hij wéér gegroeid en dus was het eindelijk tijd voor nieuwe kleding. Zijn moeder had hem ook naar de kapper gestuurd om zijn lange blonde haar te knippen maar Joppe was niet gegaan. Hij vond zijn haren tof, zeker nu ze bijna over zijn schouders hingen dus hij had die opdracht maar gewoon genegeerd met als gevolg, een boze moeder. Joppe had zijn haren toch nooit loshangen, dus heel veel last kon zijn moeder er niet van hebben. Hij droeg het altijd in een staart. Dit was natuurlijk weer reden voor Jan van Oorden en de bullebakken Ewout en Bolle Gijs om hier over te zeuren. Ze zeurde altijd over alles, vooral als het om Joppe ging.

Joppe was het zat en had op school een tegenaanval gedaan toen Jan op het toilet zat. Hij had een klein mistig Draakje met scherpe tanden onder de deur door op Jan afgestuurd. Jan had het uitgegild en geprobeerd de kleine witte Draak van zich af te schoppen. Na een paar minuten had Joppe de aanval gestaakt en was snel terug naar het lokaal gegaan. Jan kwam gehavend de klas weer binnen. Zijn spijkerbroek was gescheurd en Jan liep mank. Toen zijn vrienden ernaar vroegen had Jan gezegd dat hij gestruikeld was. Joppe kon wel raden waarom natuurlijk. Niemand zou hem geloven als hij begon over een klein wit Draakje dat hem aanviel in het toilet. Joppe wist dat het niet tof was, wat hij gedaan had maar die pestkop moest maar eens boeten voor al die keren dat hij Joppe in de maling had genomen.

Joppe had moeite gehad het Draakje te laten verdwijnen. Normaal duurde dit maar een paar seconden, nu een paar minuten. Het viel Joppe op dat hij de laatste tijd vaker meer moeite had met de Fantast in hem, alsof hij het moeilijker kon sturen.

Hij had vorige week een leuk klein wit eekhoortje als gast laten verschijnen op zijn kamer, puur uit verveling. Hij kreeg de naam Bob en het kleine beestje liep de hele week door zijn kamer te zoeken naar iets. Wat het was? Joppe had geen idee want Bob kon natuurlijk niet praten. Joppe moest eerlijk zijn, na drie dagen was hij Bob wel een beetje zat, want het zoeken hield niet op, dag en nacht ging hij maar door. Alles had hij geprobeerd, diep geconcentreerd met zijn ogen dicht, hij had hem hardop weg willen sturen, maar de kleine eekhoorn bleef waar hij was, meestal onder het bed tussen de stofwolken en verloren sokken. Joppe was zo vreselijk boos geworden dat zijn Fantastische gaven hem in

de steek lieten dat hij er rood van werd. Zijn lange haren bleven op zijn zweterige gezicht plakken en stampvoetend liep hij door de kamer, toen Bob ineens weg was.

Joppe was zo verbaasd dat hij ineens verdwenen was, dat hij overal besloot te gaan zoeken, maar er was geen Bob meer te bekennen. Zo ging het dus wel vaker tegenwoordig, een Fantast met een onberekenbare Fantastische gave. Heel irritant.

Eenmaal thuis na het uitje in Slommerdam was hij meteen naar zijn kamer gerend en gooide de tassen vol met nieuwe kleding naast het bed. Hij kon gewoon niet wachten nog een stuk te lezen uit de Vergeten Vallei voor hij ging slapen. Hij trok het boek van zijn bureau en ging op zijn buik op bed liggen.

Joppe begon hardop te lezen.

'Hoofdstuk 2; Loyalen.

Loyalen zijn op de zelfde dag ontstaan als de Fantasten en dienen als beschermer van zijn of haar Fantast. Het woord 'dienen' betekent niet dat de Loyal onderdanig of dienend is.

De Loyal is trouw aan de Fantast maar bepaald zijn of haar eigen keuzes. De Fantast heeft dus geen controle over de Loyal. Meestal weet de Fantast niet eens dat hij of zij een Loyal in bezit heeft.

Waar de Loyalen vandaan komen en hoe ze eruit zien in hun originele vorm, weet niemand. De Loyal is een gedaanteveranderaar net als de Blinker. Een tegenhanger van het kwade om de balans te bewaren. Loyalen zijn van nature namelijk altijd goed, tenzij zij worden gecontroleerd door het kwaad zoals op de Zwarte Dag het geval was.

Wat de Loyalen zo bijzonder maakt, is het feit dat ze alleen op gevaarlijke momenten in actie komen. Ze leven hun leven dus met hun Fantast en zullen maar zelden hun gave tonen, alleen in uiterste nood. Er zijn echter een aantal kenmerken van de Loyalen: Meestal vermommen zij zich als een dier.

De Loyalen is trouw tot de dood. Zij hebben 'het merk' van de Loyalen wat zich uit in één ...'

Joppe zag tot zijn verbazing dat de laatste zin op de pagina was afgescheurd. Wat baalde hij hiervan zeg. Het begon net interessant en vreselijk spannend te worden om over de Loyalen te lezen. Hij had er nog nooit eentje gezien en wilde weten wat het merk was. Hij zou ernaar uit kunnen kijken en er misschien wel eentje vinden. Hij voelde de woede weer omhoog borrelen. Waarom scheurt Elder stukken uit zijn boek, dacht Joppe. Wat een onzin. Joppe keek geïrriteerd op de klok en zag dat het zeven uur in de avond was. Hij gooide de woede over de missende tekst van zich af, voelde in zijn broekzak en haalde er een klein flesje Vergeet Me Niet Drank uit tevoorschijn. Het flesje, dat niet groter was dan een groot uitgevallen rijstkorrel, had een knalroze inhoud. Hij liep naar de keuken en deed de waterkoker aan. Nadat het water gekookt had, schonk hij het in de beker en liet het gehele flesje in het hete water vallen zoals Elder had uitgelegd. Het zou vanzelf oplossen. Daarna gooide hij er een theezakje bij maar de roze kleur bleef zichtbaar, iets wat Joppe niet verwacht had en hem een beetje onzeker maakte.

'Als ze het maar niet doorheeft,' fluisterde hij.

'Mama, wil je thee voor we gaan eten?' riep hij richting de woonkamer.

'Heerlijk Joppe, wat lief van je.'

Joppe liep naar binnen en zette de thee voor zijn moeder neer.

‘Wat ben je een schat, we maken veel teveel ruzie, vind je ook niet?’

Joppe knikte instemmend en voelde een knoop in zijn maag. Was dit nou wel een goed idee allemaal? Terwijl hij nog zat te twifelen zag hij een roze damp uit de beker die naast zijn moeder op de tafel stond omhoogstijgen. Het zocht een weg naar zijn moeders neus die nietsvermoedend in een boek verzonken zat. Joppe zag hoe de roze damp van het Vergeet Me Niet Drankje haar neusgaten binnendrong. Op ditzelfde moment zag hij haar ogen een seconde knalroze oplichtten.

Ze legde het boek aan de kant en nam een grote slok.

‘Heerlijk liefje, echt heerlijk.’

Joppe keek haar met een voorzichtige glimlach aan. Elder had gezegd dat het geen kwaad kon en daarom besloot hij maar gewoon te doen alsof er niets aan de hand was. Tijdens de rest van de avond gebeurde er eigenlijk niets bijzonders. Zijn moeder ging koken, Joppe keek tv en Jente lag zoals altijd naast hem op de bank te slapen. Na het eten en een programma over klussers die helemaal niet klussen konden was het tijd om naar bed te gaan.

‘Welterusten mama, vergeet me niet alsjeblieft,’ fluisterde hij zacht terwijl hij een kus op haar voorhoofd plaatste en naar boven liep.

2

modderbad

De volgende ochtend werd Joppe al vroeg wakker door een vrolijke stem. Het was hem onduidelijk wie het kon zijn omdat het huis al langere tijd niet zo vrolijk had geklonken. Hij hoorde zijn moeder kletsen en lachen alsof er visite was en Joppe was nieuwsgierig geworden wie er zo vroeg op de stoep had gestaan. Hij liep nog slaperig en half dromend de trap af en trof zijn moeder in de keuken aan met een opperbest humeur en nog altijd kletsend en zingend.

‘Je bent anders nooit zo vroeg wakker Joppe. Ga zitten. Ik vind het zo leuk dat je mee gaat naar Slommerdam vandaag. Dan kun je gelijk naar de kapper, dat wordt wel tijd vind je niet?’ lachte zijn moeder vrolijk terwijl Joppe nog niet eens beneden was. Hij begreep er niets van, ze waren gisteren toch in Slommerdam geweest?

‘Hier, eet je ontbijt en ga dan maar snel douchen.’

Zijn moeder liep Joppe, die inmiddels in de deuropening van de keuken stond, voorbij zonder hem aan te kijken, zette

een bord pap op tafel en gaf de lege stoel die er stond een kus alsof er iemand op zat.

Joppe veegde de slaap nog eens uit zijn ogen tot het ineens tot hem doordrong. Het Vergeet Me Niet Drankje van Elder deed zijn werk. Ze zag Joppe daar zitten en had het idee dat ze samen gingen winkelen, net als gisteren. Zijn moeder oogde gelukkig en dartelde door de keuken. Het voelde in ieder geval goed en Joppe haastte zich naar boven om alles klaar te maken voor zijn vakantie in het Elfde Rijk.

In zijn sporttas verdwenen een paar T-shirts, sokken, onderbroeken, een hoody, wat korte broeken, twee paar gympen en zijn drakenhorloge, ook al gebruikte hij die niet veel meer sinds hij een nieuwe mobiel had. Deze moest hij nu thuislaten helaas, want waar hij heen ging was geen wifi en foto's maken in het Elfde Rijk was niet zo verstandig.

Alles was klaar of miste hij nog iets? Hij keek de kamer rond maar kon het zo gauw niet bedenken. Terwijl hij de deur uit wilde rennen drong het tot hem door. Hij had zijn pyjama nog aan. Stom! Hij dook op zijn buik onder het bed en trok een oude schoenendoos van zijn Nike gympen tevoorschijn met hierin zijn alleroudste kleding. Het was beter om in zijn oude broek met gaten en zijn vieze T-shirt de reis naar het Elfde Rijk te maken dan in zijn nieuwe kleding. Meestal was er wel wat kapot nadat hij op een eekhoorn door het bos was gerend.

Na zich te hebben omgekleed deed hij nog snel zijn rode gympen aan. Op blote voeten kon hij niet lopen, dat was meer iets voor de Elfren. Joppe keek een laatste maal de kamer rond en wilde vertrekken toen hij ineens het boek waar hij gisteren in had zitten lezen, op zijn bureau zag liggen.

‘Stom, bijna vergeten.’

Hij griste het boek van het bureau en gooide het in de sporttas en gooide deze om zijn nek.

Eenmaal beneden gluurde hij nog even de keuken in waar zijn moeder aangenaam met een lege stoel aan het kletsen was. Hij gooide haar een handkus toe en liep het huis uit.

Joppe had aan de bosrand afgesproken met Bast en vertrok met goede zin. Het was nu bijna een jaar geleden dat Joppe voor het eerst kennismaakte met Bast, Maandauw en het Elfde Rijk. Het was een spannend avontuur geworden met zeer spannende momenten en vol nieuwe ontdekkingen. Gelukkig ging hij dit keer gewoon op vakantie, een zorgeloze vakantie in het Elfde Rijk.

Alleen het weer zat niet mee.

Donkere wolken verdrongen elkaar boven Bokkelswald en de wind nam toe. Het bladerdak boven hem ritselde en zijn haren waaiden alle kanten op. Joppe haastte zich naar de bosrand.

Terwijl hij het pad af liep zag hij Beer op de gele tractor van Harm over het erf crossen en ze zwaaiden naar elkaar. Dit zwaaien was eerder niet snel gebeurd maar Joppe had de afgelopen tijd een paar dagen met Beer en zijn zus Bess doorgebracht in het bos. Het was op aandringen van zijn buurman Harm geweest om meer tijd met elkaar door te brengen. Ze hadden er alleen allemaal weinig zin in gehad. Beer en Bess waren beide niet zo avontuurlijk en kwamen weinig in het bos achter het huis.

Toen ze onderweg waren was het stil geweest. Bess schoof continu haar bril op haar neus omhoog met een nerveus trekje en Beer keek heel ongeïnteresseerd. Na een half uurtje besloot Joppe dat ze maar een spelletje moesten

doen om het ijs te breken. Ze zouden op zoek gaan naar de Draak van Bokkelswald en Beer deed mee. Die had zichzelf alleen omgetoverd tot een robot van een andere planeet. Dit paste natuurlijk niet helemaal in de droomwereld van Joppe. Die was meer van de reuzen, nimfen en kobolden. Het spel was daarom al snel niet meer zo leuk voor beide jongens.

Bess had geen zin in kinderachtige spelletjes en was op een steen gaan zitten lezen in een boek over poezen. Heel veel anders deed ze niet. Hij vond ze wel aardig allebei, maar een echte band hadden ze in het begin niet gehad. Dat was veranderd toen Beer op onverklaarbare wijze zijn bril kwijt was geraakt. Ze waren op zoek gegaan en dit verliep ontzettend georganiseerd, toe ieders verbazing. Beer zag weinig zonder bril dus Bess had hun beide polsen met een stukje klimop aan elkaar gebonden zodat ze hem door het bos kon leiden. Joppe deed het zoekwerk en Bess hield de route en Beer in de gaten. Na een uurtje hun stappen te hebben terug gevolgd was de bril gevonden en hadden ze allemaal hartelijk gelachen om dit domme avontuur.

De dagen daarna hadden ze vaker afgesproken in het bos. Bess had haar poezenboek thuisgelaten en Beer had nu een koordje aan zijn bril zodat hij deze niet kon verliezen. Er waren nu geen drakenverhalen, geen robots of vreemde planeten. Ze waren gewoon een stuk gaan wandelen en verkenden het bos. Zo kwamen ze op plekken waar Joppe nog niet eerder was geweest. Best bijzonder omdat Joppe altijd had gedacht dat hij alle plekjes in het bos van Bokkelswald wel had gezien, maar dat bleek niet het geval.

Bess bleek heel veel te weten over planten en dieren en vertelde hier enthousiast over.

Beer vond dit niet zo spannend en liep vaak voorop als een soort van verkenner die nieuwe en spannende plekken aanwees die ze konden ontdekken. Vaak buiten de paden natuurlijk, dat was wel zo spannend. Joppe vond het leuk en er ontstond toch een verrassend mooie vriendschap tussen de drie.

Op een van hun ontdekkingstochten waren ze een klein meertje tegengekomen dat Joppe niet eerder had ontdekt met daaromheen een rand van mooie gele paardenbloemen. Bess vond het werkelijk fantastisch en begon zowaar een verhaal te vertellen over iets wat ze gelezen had. Het verhaal ging over een mysterieuze wereld waar bijzondere wezens woonden die ze Gnomen noemde. De Gnomen waren klein, slank met lange armen en benen. Ze waren bruinig van kleur, hadden puntige oren, een kale kop en waren naakt met alleen een paar bladeren om hun middel. Het klonk best eng maar Bess vertelde, dat ze heel vriendelijk waren. In die wereld was ook een meertje met gele paardenbloemen beschreven, vandaar haar enthousiasme. De Gnomen waren genoodzaakt hun wereld te verlaten omdat de bloemen stervende waren. Het meertje en de bloemen werkten als een levensbron. Nu moesten ze op zoek naar een nieuw land waar de Gnomen weer verder zouden kunnen leven. Hoe het verhaal van de Gnomen afliep wist Bess niet. Ze was nooit verder gekomen in het boek. Joppe vond het verhaal te gek, zeker omdat hij de bloemen die hij hier zag een beetje herkende van de bloemen die om het meer stonden van Koningin Leliehart. Daar had hij samen met Bast en Maandauw een spelletje bloemspringen gedaan. Een actievere en avontuurlijkere versie van bokje springen zou hij het willen noemen. Hij was eigenlijk wel benieuwd hoe

Beer en Bess zouden reageren als ze ineens zo klein als een luciferhoutje waren. Als hij het mocht voorspellen zou Bess het te gek vinden, ze was avontuurlijker dan hij had gedacht. Wat Beer ervan zou vinden was moeilijker in te schatten. Hij deed wel stoer, maar of hij het ook daadwerkelijk was wist Joppe niet zeker.

Bess liep ondertussen een rondje en het viel Joppe op dat ze op zoek was naar een Gnoom. Dit deed zijn hart goed, ze had dus wel een levendige fantasie, alleen dat viel niet zo op door al haar leeswerk. Beer was in het gras gaan liggen dommelen en de dag verstreek.

Na de ontdekking van het bijzondere meertje waren ze er vaak naar terug gegaan. De ene keer voor een picknick, soms voor een wandeling maar meestal voor de gezelligheid, het was ten slotte vakantie. Zo was de zomer een stuk leuker geweest, met zijn drieën.

Joppe vond het wel jammer dat zijn twee andere vrienden er niet bij waren. Hij vond het lastig dat hij zich in twee werelden bewoog. Daarom wisselde hij de dagen met Beer en Bess af, met dagen in het Elfde Rijk met Maandauw en Bast. Ze deden eekhoornritjes, ontdekten nieuwe plekken en dronken liters Zoezelsap. Het was jammer dat Maandauw en Bast niet vaker mee wilden naar de mensenwereld, dus het was bij die ene mooie dag in Bokkelswald gebleven tot nu toe.

Bess had Joppe wel een keer gevraagd wat hij deed op de dagen dat ze niet samen waren. Ze had hem vaak het bos in zien gaan, maar had geen idee wat hij er deed. Joppe had het haar bijna een keer verteld maar koos ervoor het toch maar niet te doen, zover waren ze nog niet in hun vriendschap en Joppe wist niet zeker hoe ze zou reageren.

De dag voordat Joppe naar het Elfde Rijk zou vertrekken vertelde Bess dat ze op zoek waren naar een katje. Dat wilde ze al heel lang maar haar vader had het altijd onpraktisch gevonden. Nu was hij overstag gegaan en Bess liet er geen gras over groeien. Terwijl ze het erover hadden, was er een klein zwart katertje aankomen lopen op het erf. Bess was helemaal dol geworden van blijdschap. Ze ging meteen briefjes in het dorp ophangen met de vraag of iemand een zwarte kater miste. Joppe vond het grappig, ze had de briefjes een paar uur de tijd gegeven en had toen maar besloten dat de kat van haar was. Zo was het ook met zijn hond Jente gegaan. Alleen vond zijn moeder dat ze pas mocht blijven als er na een maand nog steeds niemand was gekomen om het hondje op te halen. Dat was gelukkig niet gebeurd en Joppe herkende het blij gevoel bij Bess. De kat kreeg de naam Wolzak omdat hij zo zacht was als een zak met bolletjes wol, vond Bess.

Joppe werd uit zijn dagdroom getrokken door een flinke klap onweer en versnelde zijn passen nog wat. Hij had nog geen stap gezet in het bos of er verscheen een rode eekhoorn met een maskertje van bladeren op zijn neus in een boom voor hem.

‘Reus, je bent er al?’

Joppe wist dat Bast op de rug van Reus moest zitten, maar dan moest hij wel heel goed kijken.

Hij begon grote armgebaren te maken in de lucht terwijl er een witte mist opstak rond zijn lijf. De mist werd steeds dikker en dikker en Joppe begon te krimpen. Hij voelde de wind om zijn hoofd waaien terwijl zijn hart een sprongetje maakte. Met een noodvaart schoot zijn lijf naar beneden en plofte hij met zijn billen in het mistige bladerdek op de

grond. Ineens was de wereld om hem heen fors veranderd. De bomen torenden hoog boven hem uit als wolkenkrabbers.

Joppe was echter afgeleid doordat er een kudde zwarte mieren kwam aangewandeld. Vóór Joppe het doorhad stond hij middenin een oase van zwarte lijfjes die tot zijn middel reikten. Ze deden niets, maar mieren die de grootte hebben van een kleine pony waren toch behoorlijk indrukwekkend. Hij kon het niet laten en liet zijn hand over het lijf van één van de mieren glijden. Het voelde hard en toch bijna glibberig aan.

‘Jakkes.’

Joppe trok snel zijn hand weg en veegde hem af aan zijn broekspijp. Terwijl de parade mieren verder liepen stond Reus ineens voor zijn neus. Joppe keek omhoog naar de grote rode haarbal en zag hem op een nootje knabbelen. Joppe dook in de warme vacht en probeerde het gigantische dier te omhelzen.

‘Dat gaat echt niet werken man, je vergeet weer dat je nu zo groot bent als vier rijstkorrels op elkaar, haha.’

Bast sprong van het zadel en gleed naar beneden alsof het niets was. Bast was even groot als Joppe maar daar hielden de overeenkomsten wel op. Hij had een wit gezicht en sneeuwwit haar dat duidelijk gegroeid was en voor zijn donkere wenkbrauwen hing. Hij had een brede kaak en stevige armen.

‘Omhels mij maar, dat werkt namelijk wel,’ lachte hij vals.

Bast stond met open armen klaar en Joppe twijfelde geen moment. Hij omhelsde hem direct en voelde zich meteen op zijn gemak ondanks zijn kleine formaat.

Het voelde als thuiskomen.

Joppe hoorde een fluitend geluid en met een enorme klap werden de twee vrienden van hun voeten geslagen en rolden over de nu modderige grond. Joppe was kletsnat en wist niet wat er gebeurd was.

‘Wat, wat was dat?’

‘Dat, dat was een regendruppel en wij moeten maken dat we wegekomen, kom op.’

Joppe hoorde angst in de stem van Bast.

Bast stond op en zette het op een rennen naar Reus die nerveus om zich heen zat te kijken.

‘Waarom rennen we?’ vroeg Joppe die hem op de voet volgde.

‘Je vergeet wéér hoe klein je bent, Joppe. Als die regen doorzet, worden we weggespoeld. Die druppens zijn zo groot als rotsblokken. Daarom werden we net omvergeblazen door die ene druppel. Niet kletsen maar rennen dus.’

Bast klom via de hals van Reus naar boven en plofte op het van bladeren en touw gemaakte zadel. Joppe had er iets meer moeite mee en deed er langer over dan wenselijk.

De ene na de andere inslag zorgden voor explosies van natte aarde vermengd met zand en blubber. Joppe dook achter Bast op het zadel en greep hem stevig om zijn middel.

‘Hup, Reus, gaan!’

Reus was al vertrokken na de eerste woorden van Bast en beklom behendig een oude eik. Ze schoten langs de dikke stam omhoog de boom in. Gigantische waterdruppels vielen hen om de oren als vallende rotsblokken. Het was echt een wonder dat ze nog niet geraakt waren. Het dikke bladerdak van het bos bood een goede bescherming, maar zo nu en dan werd dit doorboord door de ruwe kracht van het vallende water. Reus werd op zijn voorhoofd geraakt door een grote

druppel en verloor zijn hoofdmasker. Hij schudde een moment met zijn hoofd en leek zijn evenwicht te verliezen. Joppe en Bast schoven heen en weer in het zadel maar gelukkig herpakte Reus zichzelf en klom snel verder de boom in. Ze sprongen over de takken verder het bos in. Bast was uiterst geconcentreerd en stuurde Reus alle kanten op. Joppe hoorde het onweer bulderen als de Draak uit zijn droom. Het donkere wolkendek boven hen zorgde voor een onaangenaam gevoel. De onweersflitsen verlichtten het donkere bos en grote schaduwen doken op die momenten op vanuit het niets en verdwenen weer zo snel als ze gekomen waren. Joppe verstevigde zijn grip en zat in elkaar gedoken achter Bast. Hij zat stiekem te hopen dat het allemaal wel goed zou komen. Hij had er nog nooit over nagedacht dat regen zo vreselijk gevaarlijk kon zijn. Bokkelswald stond namelijk bekend om zijn heftige en langdurige regenbuien. Omdat het zo omringt was door een groot bos, was er veel vochtigheid in de lucht. Die werd vaak omgezet in een flinke bui, net als nu.

Terwijl Reus een sprong maakte, keek Joppe omhoog. Boven hem was geen bladerdak meer, alleen een open plek waar hij de grijze en zwarte wolken die boven hem heen en weer schoven, goed kon zien.

In een flits zag Joppe een grote, glazige druppel recht op hem afkomen. Het moment speelde zich vertraagd af in zijn hoofd. De druppel spatte met grote kracht uiteen tussen Joppe en Bast. Joppe werd losgerukt uit zijn greep, en had het gevoel dat zijn adem hem ontnomen werd en viel naar beneden. Hij wilde gillen maar het was alsof zijn longen vol met water zaten. Hij was zo in paniek en gedesoriënteerd dat hij er niet aan dacht zijn Fantast te gebruiken. Joppe viel

langs scherpe takken en honderden bladeren steeds verder naar beneden. Met een flinke klap smakte hij in een modderpoel en ging meteen kopje onder. Joppe was versuft door de klap maar probeerde uit alle macht boven water te komen. De aanhoudende regen drukte hem echter iedere keer weer naar beneden en de dikke, stroperige modder greep hem aan alle kanten vast en maakte hem steeds zwaarder. Explosies van modderig water omringde hem en Joppe verloor bijna zijn bewustzijn door ademnood. Hij was doodsbang en kon niet meer nadenken. De kleverige modder kroop in zijn kleding, zijn rode gympen en zijn steeds zwaarder wordende tas die nog altijd om zijn nek hing. Hij probeerde de tas af te gooien, maar de aanhoudende regen duwde hem steeds weer terug de modder in, er kwam geen einde aan. Met zijn laatste kracht probeerde Joppe een hert tevoorschijn te denken maar ook dat lukte hem niet. Hij voelde dat de steeds dikker wordende modder hem verder en verder naar beneden zoog en de paniek en angst maakten plaats voor een gevoel van overgave.

Er flitsten beelden door zijn hoofd van zijn moeder, Jente, Harm, Bast, Maandauw, Elder, zelfs Beer en Bess en de naam van zijn vader. Het was alsof hij onbewust afscheid nam van iedereen die hem lief was. Toen werd alles donker. Donker en stil, terwijl Joppe zich uitgeput over gaf aan de kleverige modder en de aanhoudende regen. Hij zakte steeds dieper weg in de zuigende modder tot hij helemaal kopje onder ging. Daarna werd alles donker.

Er kriebelde iets over zijn neus en hij voelde een druk op zijn borstkas. Hij opende voorzichtig zijn ogen maar alles was nog wazig. Het enige wat hij zag waren flitsen en flarden

licht. Joppe wreef een paar maal door zijn ogen en probeerde ze nogmaals te openen. De dikke laag opgedroogde modder op zijn handen verraadde dat hij niet had gedroomd, hij was echt gevallen en bijna verdronken. Maar, waar was hij dan?

Weer voelde hij iets op zijn neus. Het leken wel piepkleine vingertjes. Tot zijn verbazing lag er een klein Elfrenmeisje op zijn borstkas en keek hem nieuwsgierig aan. Ze was echt nog veel kleiner dan Joppe en had prachtige blauwe ogen. Haar lange bruine haren hingen wat voor haar gezicht en ze lachte lief. Haar twee handjes kriebelden hem nog eens aan zijn neus.

‘Hallo meneer, bent u nu wel wakker?’ vroeg het meisje.

Joppe keek verbaasd hoe ze over hem heen was gaan liggen.

‘Uhm, ja, ik ben wel wakker, geloof ik.

Wie ben jij?’

‘Yellena, maar iedereen noemt mij Yell,’ vertelde ze met een groot gebaar alsof ‘iedereen’ heel groot was.

‘Wie bent u meneer?’

Joppe moest lachen om de term ‘meneer’.

‘Hallo Yell, ik heet Joppe, kan je me vertellen waar ik ben?’

Het kleine meisje lachte en gleed van zijn borstkas af.

‘Ik ben bij Oom Bast en Tante Maan aan het logeren en dat is heel leuk hoor. Oom Bast kwam thuis en toen had hij een moddermonster meegenomen. Ik was heel bang toen. Maar Tante Maan zei dat ik niet bang hoefde te zijn voor het moddermonster. Ze zei dat er een heeeeeeeel lief meneertje onder zat. En dat bent u,’ vertelde het kleine meisje. Ze hield haar handjes voor haar mond en lachte weer.

‘Nou, dat klopt dan wel denk ik, al weet ik niet precies wat er gebeurd is.’

Joppe was nog wazig en daar was dan ook geen woord aan gelogen. Wat was er in hemelsnaam gebeurd?

Yell rende schreeuwend de deur uit.

‘HET MODDERMONSTERRRR IS WAKKERRRRR!’

Joppe zat nog half suf in bed toen Maandauw binnen kwam. Ze gloeide van opwindning en er scheen een mooi zacht licht uit haar hele lichaam.

‘Joppe, gelukkig ben je oké, we waren echt even bezorgd, je was bijna verdronken.’

De twee omhelsden elkaar waarna Maandauw bij Joppe op bed kwam zitten.

‘Hoe voel je je?’

‘Nogal gebroken om eerlijk te zijn. Wat is er gebeurd?’ vroeg Joppe nog wat wazig terwijl hij grote korsten modder van zijn armen en kleding lostrok.

‘Reus heeft je net op tijd uit een modderpoel getrokken, maar het scheelde niet veel. Regen is echt gevaarlijk als je in het Elfde Rijk woont,’ zei Maandauw.

‘Goed begin van mijn vakantie zeg, pfff, wat een gedoe.’

Joppe probeerde uit bed te stappen maar zijn kleding was zo stijf geworden door de ingedroogde modder dat het aan alle kanten kraakte. Hij moest dan ook moeite doen om overeind te komen. Hij liep moeizaam met Maandauw mee naar beneden en liet een spoor van korrelige, opgedroogde modder achter.

Enmaal beneden liep de kleine Yell de kamer rond met uitgestrekte armen.

‘Ik ben het moddermonster, ik heb het lieve meneertje Joppe opgegeten, woeeehhaaaaa.’

De kleine huiskamer leek voller dan de eerste keer dat Joppe er was. Er stond een extra bedje voor Yell en zo te zien

had Ollie een nieuw huisje. De groene huislarf van Maandauw lag pruttelend te slapen in een klein houten huisje dat veel weg had van een hondenhuisje uit bekende tekenfilms.

‘Waar is Bast?’ vroeg Joppe.

‘Die is buiten Reus aan het wassen. Hij was nogal smerig nadat hij jou uit de modder had getrokken. Ga maar even kijken, of wil je eerst in bad?’

‘Nee, ik ga eerst even hallo zeggen denk ik.’

Joppe liep naar buiten en zag een bijzonder tafereel. Bast stond op een zelf gemaakt houten frame met aan beide kanten een ladder. Onder het frame zat Reus op iets te knabbelen terwijl Bast hem aan het wassen was. Hij had een lange stok met daaraan vast, iets wat op een spons leek. Reus was volledig ingezeept en het geheel had iets heel komisch.

Joppe lachte in zichzelf terwijl hij even rustig om zich heen keek. De cocons die aan de stam van de Witte Eik hingen, bleven nog steeds een prachtig gezicht. Het had echt iets magisch en pas na het zien van al dat moois had Joppe het gevoel in het Elfde Rijk te zijn. De Witte Eik straalde in het zonlicht en het was druk op de takken vandaag. Er waren honderden Elfren op pad, wat de boom erg druk en levendig maakte. Het viel Joppe op dat veel Elfren hem vriendelijk gedag zeiden. Hij had het idee dat de Elfren het ondertussen heel normaal vonden dat Joppe af en toe de Witte Eik bezocht, ondanks dat hij er niet hetzelfde uit zag als de bewoners van het Elfde Rijk. Er waren vandaag vooral veel kleine Elfren op pad, net zo klein als Yell.

‘Hoi Bast, wil het lukken?’

‘Haha, ja hoor Modderman, het lukt prima, ben blij dat je er zonder breuken uit bent gekomen.’ Bast klonk weer